

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 79.666/1
van 28 september 2026

over

een voorontwerp van decreet ‘tot wijziging van het
Bodemdecreet van 27 oktober 2006, wat betreft de versterking
van de garanties voor de uitvoering en financiering van de
wettelijke saneringsplicht’

Op 29 juni 2026 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Omgeving en Landbouw verzocht binnen een termijn van dertig dagen, van rechtswege verlengd tot 13 augustus 2026,^{*} een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet ‘tot wijziging van het Bodemdecreet van 27 oktober 2006, wat betreft de versterking van de garanties voor de uitvoering en financiering van de wettelijke saneringsplicht’.

Het voorontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 17 september 2026. De kamer was samengesteld uit Pierre LEFRANC, kamervoorzitter, Brecht STEEN en Tim CORTHAUT, staatsraden, en Eline YOSHIMI, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur-afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 28 september 2026.

*

^{*} Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, *in fine*, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat deze termijn van rechtswege verlengd wordt met vijftien dagen wanneer hij begint te lopen tussen 15 juni en 15 augustus.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het voorontwerp van decreet wijzigt het Bodemdecreet² met het oog op een verdere versterking van de borging van de uitvoering en financiering van de wettelijke saneringsplicht.

Artikel 2 van het voorontwerp voegt in het Bodemdecreet definities in van ‘moedervernootschap’ en ‘dochtervernootschap’.

Artikel 3 voegt een nieuw artikel 4*bis* toe aan datzelfde decreet. Het regelt de gedwongen invorderingsprocedure voor het geval de betrokken persoon niet of in onvoldoende mate binnen de door OVAM opgelegde termijn uitvoering geeft aan de verplichting om de vereiste financiële zekerheid te stellen.

Artikel 4 vult artikel 11 van het Bodemdecreet aan met drie nieuwe leden. Deze aanvulling strekt ertoe voor wat nieuwe bodemverontreiniging³ betreft, de Vlaamse Regering, onder strikte voorwaarden, de bevoegdheid te geven om naast de saneringsplichtige dochtervernootschap ook haar moedervernootschap (of haar rechtsopvolgers) als mede-saneringsplichtige aan te duiden teneinde de effectieve uitvoering van de saneringsplicht te waarborgen.

Voor wat historische bodemverontreiniging⁴ betreft, verankert artikel 5 in artikel 22 van het Bodemdecreet voor de moedervernootschap dezelfde nieuwe mede-saneringsplichtregeling als deze waarin artikel 4 voorziet.

Artikel 6 ten slotte regelt de toepassing in de tijd van de bij dit aan te nemen decreet te wijzigen artikelen 2, 11 en 22 van het Bodemdecreet.

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Decreet van 27 oktober 2006 ‘betreffende de bodemsanering en de bodembescherming’.

³ Artikel 2, 6°, van het Bodemdecreet omschrijft ‘nieuwe bodemverontreiniging’ als bodemverontreiniging die tot stand gekomen is na 28 oktober 1995.

⁴ Artikel 2, 7°, van het Bodemdecreet omschrijft ‘historische bodemverontreiniging’ als bodemverontreiniging die tot stand gekomen is voor 29 oktober 1995.

ALGEMENE OPMERKINGEN

A. Verdergaande beschermingsmaatregel

3.1. Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat het (voorstel van) Bodemdecreet in overeenstemming werd gebracht met de Richtlijn Milieuschade^{5,6}. Deze laatste richtlijn werd omgezet bij decreet van 21 december 2007.⁷ Artikel 15.3.11 van het DABM⁸, dat werd ingevoegd bij artikel 2 van dat decreet van 21 december 2007, stelt dat het herstellen van bodemschade geschiedt overeenkomstig de relevante bepalingen van het Bodemdecreet.⁹⁻¹⁰

3.2. Aangezien de ontworpen regeling verder lijkt te gaan dan het mechanisme van de Richtlijn Milieuschade door een categorie van personen (moedervernootschap of haar rechtsopvolgers) als mede-saneringsplichtige te kunnen aanwijzen naast de saneringsplichtige dochtervernootschap¹¹, is het aannemelijk dat zij valt onder artikel 16 van de Richtlijn Milieuschade, dat – gelezen in samenhang met artikel 193 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) - verdergaande beschermingsmaatregelen toelaat, mits zij verenigbaar zijn met het VWEU en ter kennis van de Europese Commissie worden gebracht.¹²

3.3. Deze verdergaande beschermingsmaatregel lijkt dienstig te zijn om het in artikel 1 van de Richtlijn Milieuschade gedefinieerde doel te bereiken, namelijk een kader voor milieuaansprakelijkheid vast te stellen, op basis van het beginsel dat de vervuiler betaalt, voor het voorkomen en herstellen van milieuschade. Wanneer wordt besloten een moedervernootschap aan

⁵ Richtlijn 2004/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 ‘betreffende milieuaansprakelijkheid met betrekking tot het voorkomen en herstellen van milieuschade’.

⁶ Parl.St. *VI.Parl.* 2005-06, nr. 867/1.

⁷ Decreet van 21 december 2007 ‘tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XV Milieuschade, tot omzetting van de richtlijn 2004/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 april 2004 betreffende milieuaansprakelijkheid met betrekking tot het voorkomen en herstellen van milieuschade’.

⁸ Decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’.

⁹ Parl.St. *VI.Parl.* 2006-07, nr. 1252/1, 38:

“Onderafdeling 2. Herstel van bodemschade

Volgens art. 15.3.11 geschiedt het vaststellen en het herstellen van bodemschade, alsook het aanduiden van de persoon die gehouden is op eigen kosten de bodemschade te herstellen, overeenkomstig de relevante bepalingen van het Bodemdecreet. Algemeen kan worden gesteld dat de herstelstandaard in het Bodemdecreet, het saneren van de bodemkwaliteit tot de richtwaarde, volledig conform is aan wat bepaald is in Bijlage II, 2. van de Richtlijn Milieuschade”.

¹⁰ De afdeling Wetgeving merkte in haar advies 42.505/VR (Parl.St. *VI.Parl.* 2006-07, nr. 1252/1, 179) eveneens op dat de krachtens de Richtlijn Milieuschade “aan te nemen wettelijke en bestuursrechtelijke maatregelen dienen te worden beschouwd als politieemaatregelen die ertoe strekken milieuschade te voorkomen en te herstellen”.

¹¹ Uit de memorie van toelichting blijkt immers dat voor de ontworpen regeling aangesloten wordt bij de controlebevoegdheid waarover de moedervernootschap beschikt en daardoor een beslissende invloed uitoefent of kan uitoefenen op het beleid (en zodoende ook de financiële strategie) van de saneringsplichtige dochtervernootschap.

¹² Vgl. HvJ 13 juli 2017, C-129/16, ECLI:EU:C:2017:547, *Túrkevei Tejtermelő Kft. t. Országos Környezetvédelmi és Természetvédelmi Főfelügyelőség*.

te wijzen als mede-saneringsplichtige dienen de algemene beginselen van het Unierecht, waaronder het evenredigheidsbeginsel,¹³ te worden gerespecteerd.

3.4. Gevraagd naar de verhouding van de ontworpen regeling in de artikelen 4 en 5 van het ontwerp tot de Richtlijn Milieuschade, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“De voorgestelde regeling is verenigbaar met Richtlijn 2004/35/EG van 21 april 2004 betreffende milieuaansprakelijkheid met betrekking tot het voorkomen en herstellen van milieuschade.

De richtlijn laat de lidstaten uitdrukkelijk toe verdergaande bepalingen over de preventie en herstel van milieuschade in te voeren. Artikel 16, lid 1, van de richtlijn bepaalt onder meer dat de lidstaten bijkomende verantwoordelijke partijen kunnen aanwijzen.

Ook de bestaande regeling van het Bodemdecreet gaat wat betreft de aanduiding van de saneringsplichtige al verder dan de richtlijn. Terwijl de richtlijn uitgaat van de exploitant (van bepaalde beroepscategorieën) als verantwoordelijke voor het herstel van bodemschade, voorziet het Bodemdecreet (artikelen 11 en 22) in een ruimere regeling waarbij ook de gebruiker of de eigenaar van de grond waarop de bodemverontreiniging tot stand is gekomen in bepaalde gevallen als saneringsplichtige kan worden aangewezen.

De voorgestelde regeling van de artikelen 4 en 5 bouwt voort op die bestaande systematiek door het mogelijk te maken om onder welbepaalde voorwaarden ook de moedervernootschap als mede-saneringsplichtige aan te wijzen. Die uitbreiding beoogt de effectieve uitvoering van de bodemsanering en de eventuele nazorg voor een grootschalige ernstige bodemverontreiniging te waarborgen wanneer er duidelijke aanwijzingen zijn dat de dochtervernootschap niet over voldoende middelen beschikt om haar wettelijke saneringsplicht na te komen.

De voorgestelde regeling maakt dus gebruik van de beoordelingsruimte die artikel 16, lid 1, van de richtlijn aan de lidstaten laat en sluit aan bij de bestaande, ruimere regeling van het Bodemdecreet over de aanduiding van saneringsplichtige personen.”

3.5. Aangaande de vereiste evenredigheid van de maatregel in het licht van de algemene beginselen van het Unierecht, lijkt de volgende verantwoording in de memorie van toelichting relevant:

“Beide voorwaarden waarborgen de proportionaliteit en de gerichte toepassing van het instrument. De mogelijkheid tot de aanduiding van de moedervernootschap als mede-saneringsplichtige is voorbehouden voor zwaarwichtige dossiers waarin sprake is van een aanzienlijk gezondheids- en/of milieurisico en een substantiële saneringskost. Het instrument wordt slechts ingezet wanneer er duidelijke aanwijzingen zijn dat de primaire saneringsplichtige de bodemsanering en/of nazorg niet of niet volledig kan dragen bij gebrek aan voldoende middelen. Wanneer de Vlaamse Regering van deze mogelijkheid gebruik maakt, zal zij haar besluit deugdelijk moeten motiveren aan de hand van concrete, verifieerbare gegevens waaruit blijkt dat aan beide cumulatieve voorwaarden is voldaan. Wanneer de aangeduide moedervernootschap meent dat deze voorwaarden in het concrete geval niet vervuld zijn, beschikt zij over de mogelijkheid om tegen het besluit van de Vlaamse Regering een annulatieberoep bij de Raad van State in te stellen.”

¹³ Sanerings- of herstelmaatregelen zijn slechts rechtmatig wanneer zij geschikt en noodzakelijk zijn voor de milieubescherming en geen onevenredige lasten opleggen aan de betrokken ondernemingen.

Hoewel het ultieme oordeel aan het Grondwettelijk Hof, desgevallend het Hof van Justitie toekomt, maakt de memorie van toelichting aannemelijk dat de ontworpen regeling geschikt, noodzakelijk en niet buitensporig belastend is in verhouding tot het nagestreefde doel zodat er geen aanwijzingen zijn voor een onevenredige beperking van de algemene beginselen van het Unierecht.

B. Gelijkheidsbeginsel

4.1. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet waarborgen het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. Dat beginsel sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld. Een verschil in behandeling is volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof slechts verenigbaar met de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie wanneer dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betrokken maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

4.2. De in de artikelen 4 en 5 ontworpen regeling is beperkt tot moeder- en dochtervennootschappen “als vermeld in artikel 1:15 van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen”. Gevraagd naar een verantwoording om deze regeling te beperken tot rechtspersonen die vennootschappen zijn terwijl andere rechtspersonen zich in een vergelijkbare situatie kunnen bevinden, antwoordde de gemachtigde:

“De ontworpen regeling rond de aanduiding als mede-saneringsplichtige beperkt zich inderdaad tot rechtspersonen die vennootschappen zijn, en strekt zich dus niet uit tot verenigingen. Een ziekenhuis dat wordt gecontroleerd door een vzw wordt dus niet gevat door de voorgestelde regeling.

De beperking van de regeling tot moeder- en dochtervennootschappen is een bewuste keuze.

Het Wetboek van vennootschappen en verenigingen van 23 maart 2019 (WVV) maakt zelf een fundamenteel onderscheid tussen vennootschappen en verenigingen. Vennootschappen worden opgericht met het oog op de uitoefening van economische activiteiten waarbij een vermogensvoordeel aan de vennoten kan worden uitgekeerd of bezorgd (art. 1:1 WVV), terwijl verenigingen een belangeloos doel nastreven en geen vermogensvoordeel mogen uitkeren (art. 1:2 WVV). De voorliggende regeling beoogt specifiek de problematiek binnen vennootschapsgroepen aan te pakken, waarbij de moedervennootschap door haar controlepositie de economische en financiële strategie van de groep bepaalt en de voordelen van de activiteiten van de dochtervennootschap binnen de groep kunnen worden gerealiseerd. Tegen deze achtergrond berust de beperking van de regeling tot vennootschapsgroepen op een objectief en redelijk verantwoord onderscheid.

De ontworpen bepalingen gebruiken doelbewust de begrippen “moedervernootschap” en “dochtervennootschap” zoals gedefinieerd in artikel 1:15 WVV. Daardoor wordt aangesloten bij een bestaande, duidelijk omlijnde vennootschapsrechtelijke regeling rond groepscontrole, wat de rechtszekerheid en de voorspelbare toepassing van de regeling ten goede komt.”

4.3. Vanuit het oogpunt van de doelstelling van de ontworpen regeling (opmerking 3.4), lijkt de gegeven verantwoording voor dit verschil in behandeling niet pertinent te zijn. Het is immers niet uitgesloten dat andere rechtspersonen dan vennootschappen een controlebevoegdheid uitoefenen op vennootschappen of andere rechtspersonen die saneringsplichtig zijn. Het strekt tot aanbeveling in een meer pertinente verantwoording te voorzien, of de regeling uit te breiden tot andere rechtspersonen die een controlebevoegdheid uitoefenen op een saneringsplichtige rechtspersoon.

4.4. Gevraagd naar een verduidelijking van de ontworpen regeling in de artikelen 4 en 5 van het ontwerp met betrekking tot de omvang van de discretionaire bevoegdheid van de Vlaamse regering om de moedervernootschap van de saneringsplichtige dochtervernootschap als mede-saneringsplichtige aan te wijzen wanneer is voldaan aan de gestelde voorwaarden, antwoordde de gemachtigde:

“De passage in de memorie van toelichting, waarin wordt gesteld dat de Vlaamse Regering over een zekere discretionaire beoordelingsmarge beschikt en dat deze bevoegdheid wordt begrensd door twee cumulatieve toepassingsvoorwaarden, is ongelukkig geformuleerd en kan inderdaad verwarrend zijn.

De formulering sluit onvoldoende aan bij de tekst van de ontworpen artikelen 11, derde lid, en 22, vijfde lid.

De twee voorwaarden in de voormelde ontworpen bepalingen zijn cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van de regeling. De Vlaamse Regering kan de moedervernootschap slechts als mede-saneringsplichtige aanwijzen wanneer beide voorwaarden zijn vervuld.

Met de discretionaire beoordelingsmarge van de Vlaamse Regering wordt bedoeld dat het vervuld zijn van die twee voorwaarden niet automatisch leidt tot de aanwijzing van de moedervernootschap. Wanneer beide voorwaarden zijn vervuld, beschikt de Vlaamse Regering over een beoordelingsmarge om te beslissen of zij, rekening houdend met de concrete omstandigheden, van de mogelijkheid tot aanwijzing gebruik maakt in het concrete geval.

Zo kan bijvoorbeeld het gegeven dat de moedervernootschap zich op een voldoende concrete en afdwingbare wijze ertoe verbindt de dochtervernootschap financieel te ondersteunen zodat de saneringsplicht kan worden uitgevoerd, een relevante omstandigheid zijn bij de beoordeling of een aanwijzing van de moedervernootschap nog nodig is.

De beoordelingsmarge laat de Vlaamse Regering toe om, nadat beide decretale voorwaarden zijn vervuld, rekening te houden met de concrete omstandigheden van het dossier en na te gaan of een bijkomende aanwijzing van de moedervernootschap daadwerkelijk nodig is om de uitvoering van de saneringsplicht te verzekeren. De Vlaamse Regering zal zich bij haar beoordeling moeten steunen op de concrete gegevens van het dossier en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur moeten naleven.

Om elke onduidelijkheid hierover weg te nemen, wordt voorgesteld de betrokken passage in de memorie van toelichting als volgt te vervangen: *‘De Vlaamse Regering kan de moedervernootschap als mede-saneringsplichtige aanwijzen wanneer aan de twee cumulatieve voorwaarden is voldaan. Het vervullen van deze voorwaarden houdt evenwel niet in dat de moedervernootschap automatisch wordt aangewezen. Zodra aan beide voorwaarden is voldaan, beoordeelt de Vlaamse Regering, rekening houdend met de concrete omstandigheden van het dossier, of zij van haar bevoegdheid tot aanwijzing gebruikmaakt.’*”

Het verdient aanbeveling deze verduidelijking en verantwoording in de memorie van toelichting op te nemen.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 6

5.1. Punt 2° betreft de gevallen waarin de dochtervennootschap vóór de datum van inwerkingtreding van de aan te nemen regeling door OVAM is aangemaand conform artikel 22, eerste lid, van het Bodemdecreet dan wel door OVAM is gewezen op haar zelfstandige saneringsplicht conform artikel 11, tweede lid, van datzelfde decreet en de verplichting tot bodemsanering of de eventuele nazorg nog niet of niet volledig is uitgevoerd.

Dit punt breidt de mogelijkheid tot medesaneringsplicht voor moedervernootschappen dus uit naar hangende saneringsdossiers waarin OVAM al een beslissing heeft genomen en de daaruit volgende plicht tot bodemsanering of eventuele nazorg nog niet of niet volledig is uitgevoerd. De moedervernootschap kan derhalve ook als mede-saneringsplichtige worden aangewezen voor ‘lopende’ bodemsaneringen en ‘lopende’ nazorgmaatregelen.

5.2. Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof staat het in beginsel aan de wetgever om, wanneer hij beslist nieuwe regelgeving in te voeren, te beoordelen of het noodzakelijk of opportuun is die beleidswijziging vergezeld te doen gaan van overgangsmaatregelen. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie wordt slechts geschonden indien de overgangsregeling of de ontstentenis daarvan tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan. Dat laatste is het geval wanneer de rechtmatige verwachtingen van een bepaalde categorie van personen worden geschonden zonder dat een dwingende reden van algemeen belang voorhanden is die het ontbreken van een te hunnen voordele ingestelde overgangsregeling kan verantwoorden. Het vertrouwensbeginsel is nauw verbonden met het rechtszekerheidsbeginsel, dat de wetgever verbiedt om zonder objectieve en redelijke verantwoording afbreuk te doen aan het belang van de rechtzoekenden om in staat te zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen te voorzien.

5.3. Op de vraag te verduidelijken hoe de eenvormige toepassing voor de gevallen vermeld in artikel 6, 1° en 2° vereist is in het licht van een adequate bescherming van mens en milieu tegen de gevaren van aanwezige bodemverontreiniging, antwoordde de gemachtigde:

“De verwijzing naar een eenvormige toepassing moet worden begrepen in samenhang met de doelstelling van de ontworpen regeling, met name het waarborgen van de effectieve uitvoering van de wettelijke saneringsplicht en daarmee ook de bescherming van mens en milieu tegen de risico’s van grootschalige ernstige bodemverontreiniging.

De voorgestelde regeling maakt het mogelijk om ook de moedervernootschap als mede-saneringsplichtige aan te duiden wanneer er duidelijke aanwijzingen zijn dat een saneringsplichtige dochtervennootschap niet over voldoende middelen beschikt om haar saneringsplicht na te komen. Die doelstelling geldt niet alleen voor nieuwe dossiers, maar ook voor lopende saneringsdossiers waarin de bodemsanering of nazorg nog niet volledig is uitgevoerd. De risico’s voor mens en milieu hangen immers samen met de nog aanwezige

bodemverontreiniging en niet met het tijdstip waarop de saneringsplicht is gevestigd of ontstaan.

Als de nieuwe regeling enkel zou gelden voor de gevallen waarin de dochterverenootschap vanaf de datum van de inwerkingtreding van die regeling door OVAM saneringsplichtig is gesteld of op haar zelfstandige saneringsplicht is gewezen, zou een onderscheid ontstaan tussen situaties die vanuit milieubeschermingsoogpunt vergelijkbaar zijn. Namelijk enerzijds dossiers waarin de saneringsplicht pas na de inwerkingtreding van het decreet werd gevestigd of is ontstaan, en anderzijds dossiers met dezelfde risico's waarin reeds voor de inwerkingtreding van de nieuwe regeling tot bodemsanering is aangemaand of op de zelfstandige plicht werd gewezen, maar waar de bodemsanering (bodemsaneringsproject, bodemsaneringswerken en eindevaluatieonderzoek) of nazorg nog niet of niet volledig is uitgevoerd. Een dergelijk verschil in behandeling zou ertoe kunnen leiden dat in vergelijkbare situaties de overheid minder mogelijkheden heeft om de effectieve uitvoering van de wettelijke saneringsplicht te waarborgen.

De toepassing van de regeling op beide dossiers zorgt er daarom voor dat niet het tijdstip waarop een dossier werd opgestart, maar de noodzaak om de saneringsplicht effectief uit te voeren bepalend is. Op die manier wordt een gelijk beschermingsniveau voor mens en milieu gewaarborgd.

Voor alle duidelijkheid wordt benadrukt dat de voorgestelde regeling dus geen betrekking heeft op reeds afgesloten bodemsaneringsdossiers. Zij geldt uitsluitend voor lopende dossiers waarin de bodemsanering of de eventuele nazorg nog niet of niet volledig is uitgevoerd en waarin de wettelijke saneringsverplichtingen nog moeten worden nagekomen om de doelstellingen van het Bodemdecreet te realiseren.”

5.4. Uit dit antwoord en de memorie van toelichting blijkt dat de doelstelling voor deze regeling erin bestaat bij te dragen aan een adequate bescherming van mens en milieu tegen de gevaren van aanwezige bodemverontreiniging en te verhinderen dat de kost van de wettelijke saneringsplicht wordt afgewenteld op publieke middelen. Een afwenteling van de saneringsplicht op de overheid spoort niet met het beginsel dat de vervuiler betaalt. Het is aannemelijk te stellen dat de bescherming van de mens en het leefmilieu in deze een (dwingende) reden van algemeen belang vormt (die legitiem is).¹⁴

De verantwoording die wordt gegeven om de gevallen bedoeld in het ontworpen artikel 6, 2° aan de nieuwe regelgeving te onderwerpen, lijkt – in het licht van de doelstelling – objectief en redelijk: er is een duidelijke, objectieve aanknopingspunt voor de gevallen waarin de moederverenootschap als mede-saneringsplichtige kan worden aangewezen door de Vlaamse Regering. Daartoe dienen ook de twee voorwaarden vermeld in artikel 5 te zijn vervuld. De saneringsplichtige kan volgens de regels van het Bodemdecreet de saneringsaansprakelijke aanspreken wat dus mogelijk blijft voor de gevallen waarin de moederverenootschap als mede-saneringsplichtige wordt aangewezen.

¹⁴ Zie ook artikel 23 van de Grondwet dat het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu omvat.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de regeling in punt 2° spoort met artikel 1.2, tweede lid, van het Nieuw Burgerlijk Wetboek dat bepaalt dat een nieuwe wet, behoudens andersluidende bepaling, niet alleen van toepassing is op situaties die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van onder de vroegere wet ontstane situaties die zich voordoen of voortduren onder de nieuwe wet, voor zover dit geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Eline YOSHIMI

Pierre LEFRANC